

Silmaterra

Laske lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 6 • 1990

MIDA KÜLVAD,
SEDA LÕIKAD:
HEAD,
HALBA,
LOOTUST,
SURMA,
RAHU,
VALU,
HINGESOOJUST.
MIDAKÜLVAD, SEDALÕIKAD!

Maria

SUVI on end tükkaaval laiali jaganud ja meilt ära läinud. On jäänud vaid need „tükid“ — rõõmsalt punased pihlaja kibuvitsamarjad, säravvalged astrid porimustadel peenardel, päikesepruun jume sinu põskedel ja kätel. Jupike suvisest soojast õhtust jäi maha selgetel öödel sädelevatesse tähtedesse. Ja kelder on täis suve töid ja värve. Igaühele jäi midagi head.

Natuke on tema minekust kahju ja natuke nagu pole ka. Ei saa ju ükski asi jälle tulla, kui ta enne pole ära läinud ja ära olnud. Niisiis on meil võimalus uut oodata. Ja pealegi — kui kogu aeg oleks suvi, kuhu panna siis lumi ja jää ja tuisk ja jõulud?

On ootamise aeg. Ja on pikad-pikad ootamise õhtud. Ja just nüüd, rohkem kui ühelgi teisel ajal, soovime olla kellegi suure ja tugeva, hea ja targa kaitse all. Tahaks istuda ema või isa sülle ja kuulata ilusat ja hästi lõppevat jutustust. Küllap on sul see võimalus olemas. Või on vanemal-vanaisal rohkem aega ja

nad räägivad sulle sellest ajast, kui nemad veel väikesed olid.

Mina ei mahu enam oma isa sülle kerasse kerima. Kuid siiski tunnen end turvalisena. Ma

tean, et igal hetkel, eriti aga nendel sünetel sügisõhtutel olen oma Taevase Isa süles. Tema hoiab mu käest, kui tuul ümber maja lehti taga ajab ning ukse- ja aknapragusid otsib. Tema tunneb mind. Tema teab, mida ma vajan. Ta on mulle tallele pannud Piiblitäie kauneid julgustusõnu. Tema kaitse all on hea ja kindel olla.

Tema hoiab ka sind. Ja su isa-ema. Ja õde-venda. Ja vanavanemaid. Tema on meie kõikide HEA KARJANE. Tema juures on kohta meile kõikidele. temal on alati meie jaoks aega.

Ja IGAÜKS meist on Talle väga kallis.

Tädi Anne

PIIBLISALM

HEA KARJANE

Lambakarjus Jaabel elas Juudamaal väikeses majas kaljusel rinnakul. Kümnekond samm majast eemale tegi ta tarandiku lammaste jaoks. Jaabel ladus selle kividest ja ühte otsa tegi tugeva värava. Jaabelil oli sada lammast — need olid keerdus sarvedega suured oinad ja emalambad väikeste tallekestega. Kõigil lammastel olid paksud villased kasukad seljas ja pikad kohevad sabad taga.

Lambad olid Jaabelile sõna-kuulelikud. Kui karjane kutsus: „Hoi, hoi! Tulge minu juurde!“, tulid kõik tema sada lammast joostes ja nende väikesed sõrad klõbisesid kivisel mägi-teel.

Kui Jaabel tegi valjult koera ulgumise moodi häält: „Uuii, Uuii!“ tähendas see: „Kogunege kokku!“ ja lambad koondusid tihedasti üksteise kõrvale. Kui aga Jaabel hüüdis: „Aaa! Aaa!“ teadsid kõik ta sada lammast, et nüüd tuleb neil maha heita ja seda nad ka tegid.

Igal hommikul kohe pärast päikesetõusu avas Jaabel aediku. „Hoi! Hoi!“ hõikas ta.

„Mää!“ vastasid oinad. „Mää!“ vastasid lambad. „Mää-mää!“ vastasid õrna häälega väikesed tallekesed. Nad kõik järgnesid talle. Tihti kandis Jaabel oma tallekesi süles ja talle ema käis tema kõrval.

Karjus juhtis oma lambad rohelisele aasale, kus nad võiksid süüa. Kuid aasa serval hüüdis ta: „Aaa! Aaa!“ Ja ehkki lammastel oli nälg, heitsid nad kuulekalt maha. Jaabel aga uuris hoolega niitu — kas pole seal äkki mürgiseid taimi või madusid? Ta kitkus mürgitaimed välja ja kui ta oma karjasekepiga vastu maad lõi, vingerdasid maod minema. Kui nüüd aas lammastele turvaline oli, kutsus Jaabel: „Hoi, hoi! Tulge sööma!“

Kuni oinad ja lambad rohtu näksisid, ajasid talled üksteist taga, jooksid ümber põõsaste ja hüppasid üle väiksemate kividete. Kui tallede kõht tühjaks läks, ei söönud nad rohtu, vaid said oma emalt piima. Kogu aeg seisis karjane nende kõr-

val ja valvas oma sadat lammast.

Pärastlõunal kutsus Jaabel: „Hoi, hoi!“ ja juhtis lambad niidult ära. Nad pidid nüüd minema pika maa, et leida vett. Lammastele piisab, kui nad päevas ühe korra vett saavad, kuid selle ühe korra nad peavad juua saama.

Rada oli kivine ja põõsad teeserval okkalised. Kõrgete mäekülgede sees olid koopad — pimedad ja sügavad. Nendest mööda juhtis Jaabel oma lambad. Ühest koopast tuli aga näljane hunt ja hiilis teda lammaste jälgedes.

Kui lambad orgu jõudsid, ründas hunt urisedes lambakarja. Tema kuri plaan oli lambad üksteisest eemale ajada ja siis emalambas või tall suhu haarata ning oma koopasse vedada seni, kuni karjane oma kepiga veel kaugel on.

Jaabel hüppas aga kärmesti suurele kivile ja hüüdis: „Uuii! Uuii!“ Ja ehkki lambad olid hajali ja soovisid hoopis igaüks ise paika paku joosta, kuuletusid nad karjase hüüule. Nad kogunesid tihedasti üksteise vastu. Nii tihedasti, et hunt ei pääsenud neile ligi. Nüüd ruttas Jaabel kivilt alla, lõi röövlit pika kepiga ja ajas nii hundi minema.

Hundiga kaasas käinud lahingu järel kutsus Jaabel hellalt oma lambaid: „Hoi, hoi!“ ja viis neid rada mööda sügavemale orgu. Peagi jõudsid nad

vuliseva ja sädelevaid piisku pritsiva ojakeseni.

Lambad ei saanud juua nii kärestikulisest ojast, kuid Jaabel teadis, mida teha. Ta hõikas lammastele: „Aaaa! Aaa!“ ja lambad heitsid maha. Siis peatas ta kiirevoolulise jõe-kesse suurte kividega nii, et tekkis vaikne tiik. Nüüd oli lammastel hea juua.

Üks lambake aga ei kuulunud sõna. Kui karjane oli seljaga lammaste poole ja tammi ehitas, kargas ta mäeseljakule ja kepsutas minema.

Kui kari joonud oli, juhatas Jaabel lambad koju. Järgemööda kandis ta väsinud tallekesi kätel.

Lambaaia väravas lasi ta lambad üksahaaval endast mööda — üks, kaks, kolm... Ta peatus, et määrada oli hundi hammaste tehtud haavadele. Neli, viis, kuus... Ta silitas väsinud ute pead. Ta jätkas lugemist, kuni viimane lammast oli tarandikus. Kuid ta ei saanud õiget arvu! ÜKS LAMMAS OLI PUUDU!

Jaabel sulges kõvasti värava. Kõik peale ühe tema sajast lambast olid kaitstud. See üks oli olnud sõnakuulmatu. Ta oli läinud ära ja eksinud mägedes, kus hundid õsiti hulguvad ja jahti peavad.

Jaabelil oli kõht tühi ja ta oli väsinud, kuid ta ei saanud süüa ega magada enne, kui oli leidnud oma lamba. Nõnda võttiski karjus Jaabel tõrviku ja läks kadunud lammast otsima.

Vaevaliselt läks ta tagasi kivisele rajale, vaadates hoolikalt ühele ja teisele poole. Rohelisel niidul oli nüüd kottipime. Ta vaatas põõsaste taha ja kutsus „Hoi! Hoi!“, kuid lambakest ei tulnud tema juurde. Jaabel möödus sügavatest pimedatest koobastest, kus hunt elas, ta käis vuliseva ja pritsleva oja ääres. Rahuliku tiigikese juures ta peatus ja kutsus jälle: „Hoi! Hoi!“

Kuulake! Kas tõesti keegi vastas?

„Mää!“ kuuldus nõrgalt kuskilt eemalt. „Mää!“

Jaabel ruttas kaljule. Ja sealt, teiselt poolt mäenukki järsult kaljurinnakult leidis ta oma lamba. Oma pika kepi abil vabastas ta okstesse takerdunud loomakese. Seejärel tõstis ta lamba oma õlgadele ja kandis teda kogu pika kodutee.

Leitud lamba järel tarandis (Järg 8. lk.)

Väike karjane

1. Ma o - len väike kar - ja - ne, mul loodud laulja keel
2. kui vaatan üles taevas - se, siis tu - leb meelde see,
3. Oh armas Taeva - kar - ja - ne, Sind palun süda - mest:

sest laulan nii kui löö - ke ja rõõmus on mu meel.
et seal on hea kar - ja - ne, ma Tema tal - le - ke.
Sa hoi - a, kaitse heldes - ti mind, oma tal - le - kest.

Musta talle lugu

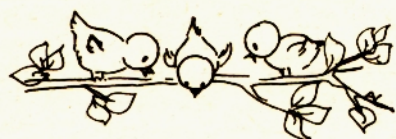
Hommikul — talled sünnivadki enamasti hommikul, nägi ilmavalgust särasilmne villakäharais lambake. Kõik lambad olid valged, tema aga — must. „Miks mina üks?“ imestas ta. Teised ka ei teadnud. Nad vaid vaatasid teda üksisilmi, nii nagu lambad ikka vaatavad.

Karjane jäi rahule: tall sündis tervena ja elurõõmsana. Aga lambakesele ei meeldinud must olla. Nii jäi ta kõigile silma. Ta häbenes ennast. Ühel ööl lambake põgenes.

Õo oli must ja lambake oli must. Karjane ei märganud tema kadumist. Pime mets pakus varju. Ta oli nüüd ihuüks.

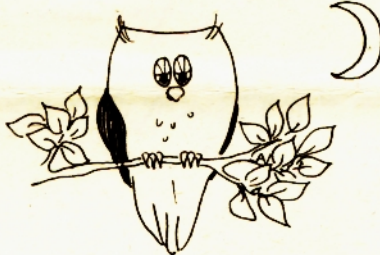
Hommikupäikese säras märkasid teda linnud. Linnud hüppesid puudel üles-alla ja sädistasid uudishimulikult: „Hei, väike tall, miks sa meie juurde metsa tulid?“

Küll oleks tahtnud südant puistata! Talleke aga vaikis, sõandamata lindudele oma häda kurta, ta ei tundnud neid

veel. Vaikis ja puges sügavemale okste varju.

Vastu ööd lonkis lambake peiduurkast välja. Linnud magasid juba. „Nüüd ei näe mind mitte keegi,“ mõtles ta. Aga öökull nägi ka pimedas: „Väike lammas, mida sina siin teed? Kas pead ka hiirejaht?“

„Kas siis — kas siis hiiri süüakse? Kummaline!“ arutles mustuke endamisi. See ei olnud veel kõik! Siil sõi usse, mäger konni, nahkhiir ööliblikaid ja põrnikaid.

„Ka keegi rohtu ka sööb?“ küsis ta kartlikult. Sõbralik jänes kepsutas ligi: „Mina! Mina! Kas tuled aasale? Ole ainult hästi ettevaatlik, et rebane sind...“

„Et mind... et mind... et mind...“ korrutas lambake hommikul, korrutas põõsa tagant põõsa taha kareldes, iga rohusuutäie järel pead tõstes, korras öhtul, enne kui silmad kinni vajusid.

„Mul on hea karjane!“ hüüatas ta vahetevahel enda julgustamiseks. „Mul on hea karjane!“ kisendas ta täiest kõrist, kui sügis metsa laastas. „Mul on hea karjane...“ kõlas järele

lahkuvatele linnuparvedele. „Mul on... mul on...“ lödises ta esimese lume ööl, kui sõbrad enam ta kutsele ei vastanud.

Kui karjane kord öhtu eel ukse avas, tuiskas lauda hämaruse sooja embusesse üksik must kogu.

Laul

*Jehoova on mu karjane,
mul pole millestki puudust.
Haljale aasale paneb ta
mind lebama,
hingamisveele saadab ta
mind;
tema kosutab mu hinge.
Ta juhhib mind õiguse
rööbastesse
oma nime pärast.*

*Ka kui ma kõnniksin
surmavarju orus,
ei karda ma kurja,
sest sina oled minuga;
su kepp ja su sau,
need trööstivad mind.*

*Sa katad mu ette laua
mu vastaste silma all;
sa võiad mu pea õliga,
mu karikas on üleni täis.
Ainult headus ja heldus
järgivad mind kõik mu
elupäevad
ja ma jään Jehoova kotta
eluaajaks.*

...JA LEIVASTKI

Mitu-mitu aastatuhandet tagasi elas mees Mooses. Mida kõike ei olnud ta näinud! Kuld oli nagu kuld ikka ja hõbe oli hõbe. Kalliskivid ja haruldased lõhnaained olid talle tuttavad, vask ja puit, pleegitatud linane riie, kaunid kangad, nahad.

Mooses oskas meistrite loomingu lugu pidada: päevast päeva ümbritsesid teda kivist tahutud kujud, kunstipärased sepsed, nikerdused ja tikandid.

Karjamaadel kepsutavad kitsed- ja lambatalled, hullavad vasikad, oma jõus teadlikuks saanud tõrksad härjavärsid ei olnud temale paljalt silmailuks, neid võis küpsetada ja keeta, süüa ja müüa.

Saagikoorma all kühmu va-

junud vanad õlipuud kinkisid maitsvat toidulisa, õlilampide värelev leek muutis kalgi ööpimeduse koduselt soojaks.

Veskikivid jahvatasid jahu, aiad andsid aiavilja, puud puuvilja. Allikad ja veesoonte rajatud kaevud varustasid kotsutava veega. Iga päev võeti ahjust hörku leiba. Mida veel?

Ohel päeval avas Jumal Moosesele sootuks uue maailma. Jumal õpetas Mooset vaatama kõrgemale ja kaugemale mugavast elust, suupärasest toidust ja soojast magamisest.

Kord nädalas, iga hingamis-päeva hommikul astetati pühaste paika vastküpsetatud leivad — meenutama Looja alalist hoolitsust. Mooses oli agar

õpilane, hinnalise kaudu hakkas ta mõistma veelgi hinnalisemat, ilu kaudu ilusamat, elu kaotamise kaudu elu jätkamist.

Kui ema hellad käed lõikavad leiba lahti, kui vanemade või vanaisade kortsulised käed lõikavad leiba lahti, kui isade jõulised käed lõikavad leiba lahti — täitub tuba imelise Jumala anniga. Veel enne, kui jõuad sirutada käe, võid sisse hingata tuule ja päikese, rammusa mulla, hallaööde, pakase ja kevadise sulalume ja uue suve päikese lõhna.

Onu K. E.

Viis leiba ja kaks kala

Sinise sügava järve ääres elas väike poiss. Tema isa käis öhtuti järvel kalastamas. Hommikul aitas väike poiss isal püütud kalu sorteerida. Nad panid suured kalad ühte hunnikusse ja väikesed kalad teise hunnikusse — suur kala, väike kala, suur kala, väike kala, väike kala...

Siis läksid poiss ja isa hommikueinele. Söögiks olid odraleivakesed. Väikele poisile maitseks need väga. Leivad olid ümmargused, krõbedad ja maitavad ning aitasid tal kasvada suureks ja tugevaks.

Ja siis tohtis temagi järvele kala püüdma minna.

Ohel hommikul nägi poiss palju inimesi. Nad läksid piki järve kallast tema kodust mööda. Nad läksid kohtuma Jeesusega.

„Kas minagi võin minna?“ küsis ta emalt.

„Miks ei, muidugi võid. Ma valmistan sulle toitu kaasa. Sul läheb pärast sellist pikka matka kindlasti kõht tühjaks.“ Ja väikele poisile ema pani korvi viis odraleivakest ja kaks väikest kala.

Poiss seadis korvi käsivarrele ja lehvitas teele minnes hüvastijätku emale.

Paljajalu astus ta mööda peh-

met silitavat rohtu ja ka torkivate ohakate sees. Ta hüples päikese käes soojenenud kividel. Väike poiss oli õnnelik — õnnelik, et võis sel rõõmsal hommikul piki järve kallast kõndida. Kõige rohkem aga selle pärast, et ta oli minemas Jeesuse juurde.

Poiss leidis Jeesuse rohelist mäerinnakult, kus Ta paljudele inimestele rääkis. Jeesus jutustas imelisi lugusid. Ta rääkis lilledest ja lindudest ja sellest, milline on taevane kodu.

Poiss kuulas ja kuulas. Mõnikord meenus talle ka toit korvikeses, kuid alati tahtis ta enne sööma hakkamist veel ühe jututuse ära oodata.

„Väikemees, on sul ehk midagi söögipoolist kaasas?“ pöördus tema poole äkki üks Andrease nimeline mees.

„Oo jaa! Mul on viis odraleiba ja kaks väikest kala.“

„Kas sa ei sooviks seda kõike Jeesusega jagada?“ küsis Andreas.

„Muidugi, meelsasti jagan oma toitu Jeesusega.“ Väike poiss andis söögikorvi Andreasele. Ta vaatas, kui Andreas selle Jeesusele viis. Ta nägi tänuliku ilmet Jeesuse näol. Ja siis kuulis ta Jeesust rahvale ütlemas: „Istuge kõik rohule. Nüüd hakkame sööma.“

Poisi silmad läksid suureks suureks. Ta mõtles: minu toidukorvist küll kõikidele nendele inimestele toitu ei jätku! Ta ruttas Jeesusele ütleva, et tal on seal vaid viis odraleivakest ja kaks väikest kala. Kuid juba palus Jeesus toidule õnnistust ja ka väike poiss kummardas pea palveks.

Nüüd nägi poiss, kuidas Jeesus võttis korvist odraleivad ja kalad ning andis neid oma abi-

Me usume Sind, Jumal-Isa
kes oled loonud,
kavandanud ja kujundanud kõik
kogu maailmas.
Sa käid meie kõrval
päeval ja öösel.

Sinu tehtud on päike,
kuu ja tähed,
pilved ja sinine taevas.

Meile,
lastele, andsid Sa isa ja ema,
oleme Sinu omad.

Sa annad meile käed ja jalad,
silmad ja kõrvad, nina ja suu
ja kõik meie näos,
et näha teisi
ja naerda üheskoos.

Sina oled andnud meile käed,
millega võime paitada,
käsivarred, millega
emmata teisi.

Sa annad süüa ja juua,
meie maja ehitamiseks tegid Sa
kive ja puitu.

Sinu on seegi puu,
millest on tehtud meie laud,
ja hõbe
lusika valmistamiseks,
millega sööme.

Sul on aega meid elus hoida,
et hingame,
et jaksame hommikust õhtuni askeldada.

Sinult on ka teised inimesed —
ameerika ja aafrika ja vene ja
indiaani lapsed,
nende emad ja isad.

Sa soovid,
et elaksime üksmeeles ja rahus.

Sina käid meie kõrval päeval ja öösel,
taevane Isa.

Heidi ja Jörg Zink

listele, et toit jagataks inimes-
tele. Poiss läks lähemale, et kõi-
ke paremini näha. Andreas nae-
ratas ja andis ka temale kala ja
leiba. Jeesus pani taas käe korvi
ja võttis leibu ja kalu.

„Kuidas saab see võimalik ol-
la?“ mõtles väike poiss. „Minu
korvis oli ju vaid viis leiba ja
kaks väikest kalakest, kuid Jee-
sus võtab sealt üha enam ja
enam?“

Ja siis ta taipas! Jeesuse ÕN-
NISTUSPALVE põhjustas selle.

Kui kõik olid söönud, ütles
Jeesus: „Korjake järelejäänud
toit kokku.“ Tema õpilased käi-
sid korvidega ringi ja korjasid
kokku väiksedki palukesed. Poiss
luges korve: „Üks, kaks, kolm,
neli, viis, kuus... kaksteist kor-
vi!“ Milline üllatus — kõik te-
ma pisikesest toidupalast!

Väike poiss kiirustas koju. Ta
jutustas isale ja emale, kuidas
Jeesus oli palvetanud koos suu-
re rahvahulgaga tema toidukorvi
pärast ja kuidas, kui rahvas söö-
nud, sai palukesi täis korve veel
enam, kui tal alguses oli olnud.

Jeesus, Sind südamest täname
täna päeva toidu eest
ja palume: õnnista seda.
Sind kiidame,
et me eest hoolitsed
ja palume head tahet,
et teistele jagada võiksime
seda, mis meile annad.

Aamen.

Paavo kodu oli väga vaene. Nüüdki, lambakarjas, oli tal vaid kõva leivatükk ja mõni silk leivakotis. Pudelil oli küll veidi kalja, kuid lisa pidi ta allikast jooma. Siiski oli Paavo rahul sellega, mis tal oli, sest ta ei teadnud midagi paremat kui leib ja kala sellele, kel tõesti nälg oli. Ja Paavo teadis, mis on nälg.

Paavo oli juba ammu otsustanud järgida Jeesust. Tema ema oli teda päris pisikesena kirikusse kaasa võtnud ja seal oli ta kuulnud lugusid Jeesusest ning õppinud kõiges Taevaisale lootma.

Oli kaunis kesksuvine päev. Päike paistis pilvitus taevas. Paavo nautis iga hetke, mida ta võis veeta kaunis looduses. Lambad kõndisid tema lähedal, näksides siit-sealt rohututte. Kas võib elult veel rohkem soovida?

Päev jõudis õhtusse. Paavo kogus lambakarja kokku ja läks koduteele. Lambad järgnesid talle aeglaselt. Neil polnud kiire. Koju jõudes viis Paavo lambad kohe lauta ja alles seal märkas, et üks väike tall puudus karjast. Oi, mida nüüd ema ütleb?! On vist kõige parem minna kohe tagasi metsa ja üritada

kadunud tall üles leida. See ei ole ehk veel kaugele jõudnud.

Paavole tuli meelde jutustus heast karjast Jeesusest, kes läks samuti kadunud lammast otsima. Teel metsa rääkis Paavo vaikselt Jeesusele oma murest. Ta läks üha kaugemale, kuid väikesest tallekesest ei leidnud ta jälgegi.

Äkki märkas Paavo, et ta on eksinud. Kuidas ta nii kaugele oli kõndinud? Väikesed jalad väsisid ja Paavo istus rohumättale. Nuttki polnud enam kaugel. Ta pani käed kokku ja palus, et Jeesus aitaks tal kuidagi leida kadunud lammast ning juhataks ta tagasi koju. Nii vajusid silmad kinni. Poiss tõmbas end rohumättale kerra ja jäi magama.

Kodus aga hakkas ema muretsema, kui märkas, et lambad on laudas ning Paavot pole kusagil. Ta palus naabreid appi poega otsima.

Ei läinud kuigi kaua aega, kui üks otsijatest teisedki oma leidu vaatama kutsus. Oli tõesti südantliigutav, kuidas palveks seatud kätega poiss ja väike tall külg külje kõrval magasid.

Jumal toidab
 Jumal joodab
 kõiki laualisi meid:
 kalu meres
 jäneseid niidul
 pääsukesti sinitaeva all
 kimalasi õiel
 linnuperet põõsastikus
 hiirekesi viljaaidas
 konni tiigis.

Looja lapsi on metsades
 põldudel
 on vaeseid
 on rikkaid
 noori ja vanu
 inimesi ja loomi, pisukesti ja suuri.
 Samalt laualt võtavad nad Looja ande
 ja mina ütlen kõikide eest:
 tänu Jumalale!
 Heidi ja Jörg Zink

**Jeesus ütles neile: „Mina olen eluleib.
 Kes tuleb minu juurde, see ei näe nälga,
 ja kes minusse usub, sellele ei tule ialgi
 janu.“**

Joh. 6, 35

V A L G E I M E

„Kõht on tühi, ema. Kõht on nii tühi,“ kaebles Asser. Poiss oli väga väsinud, kuid ei sanud und. Juba teist kuud oli ta isa ja ema seltsis koos rahvaga rännanud. Ei olnud enam toitu ega vett. Rahvas oli tige Moosese peale. Palju, väga palju päevi oli kostnud hädaldamist: „Miks sa töid meid siia kõrbe? Oleksime Egiptuses, oleks meil vähemalt toitugi, siin aga sureme nälga. Kas nii on nüüd parem?“

Asseri ema oli pahane. „Uskuge, et Jumal aitab meid,“ ütles ta. „Nii on Ta ju Moosesele tootanud.“

„Miks meil siis ikka süüa ei ole?“ päris Asser.

„Kallis laps, katsu magama

jääda. Küll saad näha, et Jumal aitab meid, kui selleks aeg saabub,“ vastas ema.

Viimaks Asser suigatas.

Ta ärkas vara hommikul.

Nagu oleks mingit krabinat kostnud, mõtles ta. Isa ja ema magasid veel. Asser hõõrus silmi ja hiilis vaikselt telgist välja. Õues oli hämar, nii et kaugele ei näinud. Korraga ta märkas — mis imet! Maa oli päris valge. Midagi taolist ei olnud ta varem näinud. Mis see on? hämmastus Asser.

„Isa! Ema! Tulge vaatama!“ hüüdis ta.

„Mis, mis on? Miks sa ei maga?“ kostis telgist isa hääl ja hetk hiljem pistiski isa oma pea telgisiilude vahelt välja.

„Mis see on?“ imestas ka tema. Mõned teisedki jahmunud inimesed tulid vaatama. Keegi ei teadnud, milles asi on. Maa-pinda kattis peen ja helbeline — mis?

Siis tuli Mooses ja ütles: „See on leib, mille Issand on teile toiduks andnud. Koguge siit igaüks oma vajaduse kohaselt.“

„See on see leib!“ imestasid kõik. „Jumal ei ole meid hüljand. Ta on andnud meile mannat taevast!“

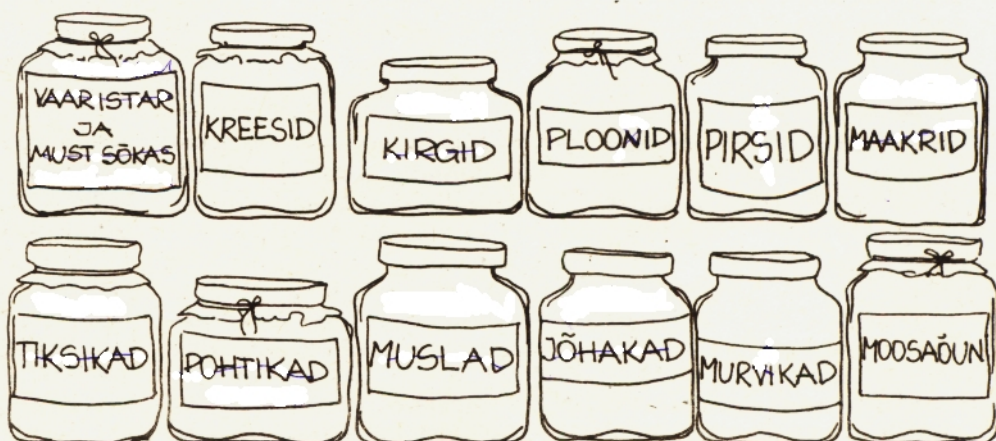
Kõik kogusid taevast tulnud leiba just nii palju, kui nad vajadis. Keegi ei jäänud tühja kõhuga, kellelegi ei saanud ka liiga.

„Tänu, hea Jumal, et andsid meile rooga,“ püüdis Asser sõnu seada, „anna meile hommegi toitu, et jaksaksime edasi rännata sellele heale maale, mille oled meile lubanud.“

Siiri ja Sass lasksid kätel kibekähku käia — ema-isa pidid iga hetk koju jõudma. Sahvriuks jäeti meelega pärani, tuligi põlema.

„Sooh!“ seistas isa uksele. „Noo — ooh!“ jäi ema veidi jahmunud ilmel riulitel ilutsevaid purgiridu silmitsema.

Aidake neid, lapsed!

KADUNUD KIISU

Timol oli Viivi-nimeline emane kass. Ometi oli üks probleem: kiisul sündis väikeste vaheaegade järel poegi ja hirmus raske oli neile kõigile kodusid leida. Ka ise ei saanud kuigi palju kasse pidada, ehkki elati maal.

Tuttav loomaarst rääkis, et asja võiks muuta väikese lõikusega, mis Viivile eriti valu ei tekita. Kõige rohkem paar esimest operatsioonijärgset päeva tunneb ta end veidi halvasti. Nii lepitigi telefoni teel Viivi jaoks aeg kokku.

Septembri õhtupoolikul pärast kooli läks Timo emaga Viivit kirikukülla loomaarsti vastuvõtule viima. Auto peatati aias. Ema võttis kiisu kaenlasse ja oli just ust avamas, kui maja nurga tagant kaks koera haukudes tema poole sööstis. Muidugi ehmatas Viivi hirmsasti ja kargas ema sülest pakku. Ainsa silmapilgu jooksul sööstis ta nagu rakett maja kõrval kasvavasse põõsastikku.

Nüüd algas kõva otsimine. Loomaarstki tuli appi. Tema otsis Viivit metsatukast, sest teadis, et kassid kaitset otsides ikka ülespoole ronivad. Kuid Viivist polnud karvatuttigi näha.

Meeldivalt alanud reis oli muutunud sügavaks mureks. Kas Viivi veel üldse kunagi üles leitakse? Pealegi käib kirikukülas nii palju autosid, ja mida maakassid künneteest ja ülekäiguradadest teavadki.

Paari päeva pärast helistasid tuttavad Timo koju ja rääkisid, et valge emane kass oli jäänud auto alla. Täiskasvanutele tundus asi selge olevat — otsimised võib lõpetada.

Sügisõhtud pimesid ja talv oli tulekul. Oodati lund. Timo ei saanud Viivit unustada. Oma südames lootis ta, et kiisu on siiski elus. Ehk oli ta uue kodu leid-

nud? Veel mõned päevad enne jõule koos emaga õhtupalvet lugedes palus Timo, et Taevaisa Viivi eest hoolitseks ja laseks teda üles leida. Ema kinnitas siis, et nii nagu Jumal hoolitseb kogu nende pere ja isegi varblaste eest, nii ei saanud ka Viivile juhtuda midagi ilma Tema teadmata.

Kui Timo järgmisel päeval koolist tuli, näitas ema talle kohalikust lehes olevat kuulutust: „KAS SINU KASS ON KADUNUD? LEITUD VALGE EMANE KASS, KES NÄIB OLEVAT EKSI-NUD.“ Ja teate all oli telefoninumber, kust võis küsida. Ema oli juba helistanud ja nüüd min-di vaatama.

Timo oli täis lootust. Ema rääkis, et sõbralikud inimesed olid sellele kassile juba kolm kuud süüa andnud ja nii oli ta elus püsinud. Nüüd, talve saabudes tuli seal ühele tädile mõte kuulutus lehte panna, et ehk juhtub omanik lugema.

See peab Viivi olema, mõtles Timo. Kakskümmend minutit autosõitu tundus talle tunde pikk.

„Tollest teeristist pidi vasakule pöörama,“ kõneles ema endamisi. Ja siin oligi ridaelamu, mille juures võõrast kassi oli toidetud.

Sealt nad Viivi leidsidki! Timo süda oli nii rõõmu täis, et täiskasvanu seda alati ei mõistagi, kuidas küll üks kass nii tähtis võib olla. Kuid ema mõistis. Ja siis, kui on nii suur rõõm, võib korraga nii nutta kui naerda.

* * *

Meil on nii hea Jumal, et Tema hoole all on varblased, kassid ja meie, inimesed. Selles võid sa kindel olla, sest see on tõesti-sündinud lugu.

Tapio Harmanen
tõlkinud L. V.

Salapärane käsi

Proua Vuori oli oma kakskümmend korda sel õhtul kella vaadanud. „Selline tormine õhtu ja kell on ka juba pool kaksteist.“

Suures mures põlvitas ta köögilaua äärde, pani käed risti Piiblile ja palvetas, et Jumal tema armsat Timot kaitseks, ta õnnelikult koju tooks ja poisi südame parema poole pööraks.

Lõpuks ometi, kui kell oli kaksteist löönud, kuuldus hoovist hääli. Seal oli Timo.

„Sa tulid hilja koju,“ päris ema, „kas on midagi juhtunud?“

Ema vaatas murelikult poega. „Timo, mis on juhtunud?“

„Ville ja minuga juhtus tund aega tagasi midagi väga imelikku. Olime läbi tormi teel koju, kui tundsim, et rattad veeresid mingist suurest langusest alla. Oli pilkaselt pime ja et me ratastest puudusid lambid, siis ei saanudki me näha, kuhu poole me teel oleme. Äkki tundsin kellegi kätt oma õlal. See pidurdas mind. Arvasin, et see on Ville ja hüüdsin teda. Temagi oli tundnud kätt oma õla peal ja hüüdis mind, sest arvas, et see olen mina. Peatusime, tulime ratta seljast maha ja imestasime, mida see peaks tähendama. Ville soovitas minna mäge pidi alla, et näha, kas seal on kedagi. Alla jõudes nägime keset teed suurt kivihunnikut. Kui oleksime ratastest täie hooga edasi kihutanud, oleksime end kindlasti surnuks sõitnud.“

„Täna, hea Jumal,“ ütles ema endamisi Timo juukse-tukka silitades. „Olen väga tänulik, et Ta on sind kaitsnud.“

„Aga ema, mis on Jumalal selle asjaga tegemist?“

„Timo, millal sa tundsid seda kätt, mis sind peatas?“

„Arvan, et see juhtus tund aega tagasi, umbes pool kaksteist.“

„Just siis ma palvetasin sinu eest. Olen kindel, et Jumalal on selle looga paljugi tegemist. Ta saatis oma ingli sind täna õhtul kaitsma, Timo.“

Arthur S. Maxwell

Kui Sul on Piibel, proovi leida vastused nendele küsimustele:

- Millise vilja päid korjas Rutt Boase põllul? (Ruti raamatust 2. ptk.)
- Kuidas saab usklik inimene oma elus kõige kindlamini leiba alal hoida? Püüa seletada! (Koguja raamatu 11. ptk.)

Sinu kirja ootame aadressil 202400 Tartu, Sireli 3.

Lugu pühapäevajutustustega

„Anna värvipliatsid siia,“ karjus Andrea, „Need on minu omad!“

„Ei, need on minu, las lah-
ti!“ Peter hoidis karbist kõvasti
kinni ja püüdis oma vihast kak-
sikõde tagasi hoida. Kuid And-
rea ei andnud siiski järele, ta
hammustas venna kätt.

„Auaah! karjatas see ning
laskis pliatsitel kukkuda. And-
rea kahmas need kokku ja tah-
tis toast lahkuda. Siis nägi ta,
kuidas Peter taskurätti käele
surus. Oh ehmatus! Tal jook-
seb ju verd! Kas ta tõesti nii
kõvasti pigistas?“

Andrea pöördus ümber, sul-
ges enda järel ukse ja läks elu-
tuppa. Ja mis see siis seal laual
täiesti rahulikult tema kooli-
asjade kõrval lebas? Andrea
punastas. Need olid tema värvi-
pliatsid! Nüüd tundis ta end
tõesti pahasti. Liiga rumal oli
see lugu.

Tugitoolis istus vanaema ja
kudus. Ta oli tüli kuulnud ja
mõtles nüüd ebavõrdsete kaks-
kute peale. Siin on tõesti mida-
gi segi läinud, otsustas ta. Poiss
on tasane nagu tall ja tüdruk
niisugune metskass!

„Homme on teil mõlemal ju
sünnipäev,“ märkis ta ja pani
oma kudumistöõ kõrvale.

Ah jaa! Andrea ei olnud üld-
se sellele mõelnud. Nüüd tah-
tis ta Peterile midagi ilusat kin-
kida, et tema vend oleks temaga
jälle hea. Mida teeb Peter kõi-
ge meelsamini? Loomulikult ju-
tustusi kuulab.

Andrea tõi joonistuspaberi
ja hakkas maalima. Alguses
ühe lilleväädi, siis suurte tähte-
dega sõna TALONG. Talong
ühe jutustuse jaoks igal püha-
päeval kuni... Siin Andrea pea-
tus. Ta tõstis lehe kõrvale ja
ohkas. „Ei, see ei lähe,“ ütles
ta poolel häälel. „Kust ma peak-
sin nii palju jutustusi võtma?“

Vanaema oli püsti tõusnud
ja silmitses Andrea kunstitööd.
„Minu silmad jäävad aina keh-
vemaks,“ kurtis ta. „Ma ei saa
sellele nõelale niiti taha, palun
aita mind!“

Kui Andrea niidi nõelasil-
mast läbi tõmbas, tuli tal üks

mõte. „Vanaema,“ küsis ta, „ju-
tustad sa meile igal pühapäeval
ühe loo, kui ma sulle kuni jõu-
ludeni alati niidi nõelale taha
panen?“ Vanaema naeratas.
Küll sa oled aga kaval, mõtles
ta. Siiski, miks mitte? Ta on
ju palju läbi elanud ja isegi mõ-
ned aastad Aafrikas olnud.

„Hästi,“ ütles ta, „tehtud!
Igal pühapäeval üks jutustus
ja sina paned alati minu nõe-
lale niidi taha. Aga sa ei tohi
vusserdada, kuuled sa?“

Andrea säras. Nüüd võis ta
oma talongi valmis teha. „... ku-
ni jõuluvaheajani,“ pidi ta veel
kirjutama. Ja: „Jutustab vana-
ema.“ Välja teenitud Andrea
töö läbi.

Sünnipäeval lebas leht Pete-
ri laual. Imestunult luges ta
seda ja hüüdis siis: „Sa oled
siiski maailma parim öde!“

„Kuid kui kaua?“ kahtles
ema, kes mõlemaid hästi tun-
dis.

„Kuni jõuluvaheajani!“ kin-
nitas Peter ja hakkas arvuta-
ma, kui palju lugusid ta kuu-
leb.

HEA KARJANE

(Algus 2. lk.)

ku väravat sulgedes hakkas
Jaabel laulma, sest nüüd olid
kõik tema sada lammast ohu-
tus kohas.

*

Jeesus ütleb: „Mina olen see
hea karjane. Minu lambad kuu-

levad minu häält... ja ...järgi-
vad mind.“

Jeesuse lambad on kõik maa-
ilma inimesed — pruunid ja
mustad, punased, kollased ja
valged. Lapsed on Tema lamba-
talled, Jeesus hoolitseb oma
lammaste ja tallekeste eest nii
kui Jaabel. Ta kutsub: „Tule
minu juurde, mina annan sulle
rooga, mina annan sulle vett,
minu juures oled sa kaitstud.“

**Meie igapäevane leib anna meile
tänapäev.**

Matt. 6, 11